

гото, до Правителство отправени записки, чрезъ които ся изискува повторително и постоянно правителственната помощ за принудителното изпълненіе на непреклоннѣхъ патріаршескѣхъ воляхъ, но и самото послѣдно окружно патріаршеско писмо, въ което прочитаемъ, «какъ за нищо не *служѣхъ сами по себе привілеи и бераги, закони и правила, «любя и права въ теоріяхъ, помежду неученны и мятешны люди «безъ ПРАВИТЕЛСТВЕННОГО ПРИНУЖДЕНІЕ и СЪДѢЙСТВІЕ, «за което мы знаемъ, че то ся распространява не токмо върху естественный и политический животъ и благоденствіе, но и върху «поставляхъ И ПРАВИТЕЛСТВЕННОСТЬ и ВЪРХЪ подданничества, «което живѣе не споредъ племена и народи, но споредъ опредѣленны догмы и въпросовѣданія.»* (Епистолъ : вторъ : селъ : 4.)

Такова е, званично изразено, мнѣніето на Цариградскѣхъ Церквѣхъ за отношеніето на държавѣхъ съ духовното началство! ужасни чувства ны обладахъ като прочетохъмы тоя отломъкъ; многожди же ся попытахъмы, да ли го е написало, въ края деветнадесятаго вѣка, и въ двора на самѣхъ Великѣхъ Христовѣхъ Церквѣхъ християнско и православнo перо, което распростира круга принудителнаго правителственаго дѣйствія на самѣхъ *върхъ и нравственностъ*, смѣшаваша съ намѣреніе несмѣсимыты естествено, и жертвуваша вещественно народы и племена жертвеннику не божественныхъ и Евангелскихъ догмъ, но совѣмъ мірскихъ привілегій и ползъ за сохраненіе ужъ Евангелскыя истинны! говорящи во имя теократическое самодержавіе недавно еще мечтающаго Римскаго епископа, не писали нито говоряхъ другимъ образомъ. И тія нѣща пише и издава на свѣтъ, и испроважда до уважаемыты първы священноначальницы вселенныя церкви Цариградската Церква, когда? тогда точно, когда буйно напада, чрезъ повторителны протестации, противу, всеобщыя ползы ради, вмѣшательство политическаго началства въ дѣла, касающыя ся не до су-